

tægter. Der er — synes jeg — noget urimeligt i, at Staten saaledes afspærrer en offentlig Vej, standser alle de kørende, og at disse kørende skulle være tvungne til at betale en vis Afgift for at faa Ret til at passere henad en offentlig Vej. Det er langtfra tidssvarende, det er noget, som burde ophæves alle Vegne, hvor saadanne Bomafgifter opkræves. Jeg synes, at Staten her meget godt kunde vise det gode Eksempel at give Afkald paa den lille Indtægt, det her drejer sig om. Jeg skal oplyse, at Jægersborg Dyrehave og Charlottenlund Skov staa opførte med en Indtægt af 73,367 Kr., deri indbefattet disse 2,250 Kr. Jeg opfordrer herved den højtærede Minister til at gøre Skridt til, at disse Bomafgifter bortfalde, og jeg vil gaa endnu videre, idet jeg vil opfordre Regeringen — det bliver vel ikke den højtærede Landbrugsminister, det bliver vel nærmest Indenrigsministeren — til at gøre Skridt til, at samtlige Bomafgifter i Københavns Amt kunne blive ophævede. Københavns Kommune har nogen Indtægt af en af disse Bomme, nemlig den paa Amager, men jeg er overbevist om, at Københavns Kommune meget gerne vil give Afkald paa enhver som helst Indtægt af den Bom.

Der er i Aar ligesom i tidligere Aar stillet Forslag om, at Huslejegodtgørelsen af 2,000 Kr. til det kgl. Landhusholdningsselskab skal udgaa. Jeg mener, at den Støtte, der desuden gives til det kgl. Landhusholdningsselskab, er tilstrækkelig stor. Selskabet har i flere Aar faaet en Understøttelse paa Finansloven af 8,200 Kr., deraf de 2,000 Kr. som Huslejegodtgørelse. Jeg tror, at det kgl. Landhusholdningsselskab ikke har saa stor Betydning for vort Landbrug mere. Der har været en Tid, hvor det havde det, det maa enhver indrømme, men efter at Landboforeningerne ere traadte saa stærkt i Forgrunden som de ledende indenfor Landbruget, forekommer det mig, at Landhusholdningsselskabet maa træde mere og mere i Baggrunden, saa at det i Grunden er helt overflødig. I hvert Tilfælde finder jeg det urimeligt at yde saa stort Beløb til Huslejegodtgørelse som 2,000 Kr.

Ligeledes have vi fra Socialdemokratiets Side foranlediget et Samraad angaaende Bekæmpelsen af Stikkelsbærsvampen; det er en Svampesygdom, som er bragt ind i vort Land i de senere Aar, og som vistnok stammer fra Amerika, i hvert Fald er den ført her ind i Landet med Planter, der ere komne derfra. Det er en meget

alvorlig Sygdom, hvor den begynder at angribe Stikkelsbærkulturer, og i Øjeblikket staa man magtesløs overfor den. Det eneste Raad, man giver, er, at man skal rydde Buskene og brænde dem, og saa vente nogle Aar, inden man dyrker Stikkelsbær paa samme Areal igen. Dette at brænde Buskene er naturligvis et meget godt Raad, men paa den anden Side kan Stikkelsbærbusken vel nok siges at være den vigtigste af alle vore Frugtbuske og en Plante, som spiller en meget stor Rolle i vort Havebrug. Jeg synes derfor, at naar der opstaa en saadan Sygdom i disse Planter, gælder det om straks at være paa sin Post med kraftige Midler imod Sygdommen. Jeg vilde derfor gerne se, at der fra Ministeriets Side blev truffet de alvorligste Forholdsregler til Hindring af Sygdommens videre Udbredelse.

Vi have ligeledes foranlediget et Samraad med Ministeren med Hensyn til det Spørgsmaal, om der ikke kunde blive uddelt Træer og Planter til Byggeforeninger og til Arbejderes Kolonihaver. Jeg anser det for overordentlig smukt og heldigt, at Arbejderne navnlig i Byerne søge at skaffe sig Smaahaver, og man ser jo saavel her i København som i mange af vore Provinsbyer, at Arbejderne i stor Udstrækning have skaffet sig Haver dels paa Jord, de eje, dels paa Jord, som de have lejet ofte af Kommunerne. Saadanne Bestræbelser fortjene Støtte fra Statens Side, og ligesom man er kommen ind paa at uddele Træer og Buske til Smaafolk, synes jeg, der her var en Opgave for Staten. Det forekommer mig, at Staten bør støtte disse Folk, som jo have Interesse for Havedyrkning og dyrke et lille Areal, ved at hjælpe dem til paa billig Maade at faa Planter dels til Nytte og dels til Pryd for deres Smaahaver.

Endvidere have vi foranlediget et Samraad vedrørende Loven om Kystfredning, som blev givet sidste Samling. I denne Lovs § 2 hedder det: „For hver Amtsradsreds og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder nedsættes en særlig Kystkommission. Kommissionen bestaar af en af Landbrugsministeren udnævnt Formand og to af Amtsradet i eller udenfor dets Midte valgte Medlemmer.“ Men nu er Forholdet, at København ikke er bleven nævnt i denne Lov, og saa har Landbrugsministeren resolveret, at København er en Købstad tilhørende Københavns Amt, og at det bliver Københavns Amtsråd, som kommer til at vælge de to Medlemmer af Kommissionen, og